

Маці – самае галоўнае на свеце!

Знаёмы ўсім паэт Змітрок Бядуля
Напісаў не ўсім знаёмы твор:
Як маці сына ўзрасціла,
Але ён пану спадабаўся...
Вучыў яго пан грамаце-навуцы,
Ён літарам вучыў,
І сын ад сваей маці ўсе больш і больш стаў аддаляцца:
Саромеўся бацькоў сваіх,
Жыцця і быта іх...
Гардыня хлопца адалела –
Не піша ён да іх!
І тут ужо не стала бацькі,
А маці кожны дзень чакае.
І вось, аднойчы, ў госці на Каляды,
Яна збіраецца ісці
Да сына любага свайго.
Парвана хустачка старая,
Мароз стаіць – «аж воўкам вый»,
Але ад доўгага чакання
Ўжо не страшна...
І вось два дні ідзе жанчына –
Абмерзлі пальцы, шчокі, нос.
Але дайшла...
Пусціў яе слуга сынка.
Сустрэла Тэкля роднае дзіця,
І шмат чаго сказаць хацела.
А той, пачырванеўшы, запытаў:
«Вы хто?!»
Не зразумеў, не ведаў ён, як маці было сумна,
Як горка ёй было!
Каб выгнаць «старую» з вачэй,
Ёй сын уручыў ахапку грошай,
Каб адкупіцца ад яе.
Але не тое Маці трэба –
Патрэбен Маці сын!

Не зразумее ен ніколі, а можа зразумее:
Што жыць найлепш ў зямной «юдолі»
З КАХАНЫМ ЧАЛАВЕКАМ.

Чаму мы напісалі верш,
не напісалі прозу?!
Не для таго, каб узнагароду атрымаць,
А для таго, каб, прачытаўшы верш, БАЦЬКІ І ДЗЕЦІ
Нарэшце зразумелі:
МАЦІ – самае галоўнае НА СВЕЦЕ!